

2.

Ik wilde al een hele tijd aan Lidwien vragen of ik bij haar op schrijfles mocht, maar ik durfde het niet. Ik durfde het niet te vragen omdat ik nog nooit een boek van haar heb gelezen. Ik vond dat ik eerst een boek van haar moest lezen, maar ze schrijft geen jeugdboeken. Ik durfde het ook niet te vragen omdat ze best beroemd is (of was). Ze had vast wel wat beters te doen dan een overbuurmeisje van dertien te leren schrijven. Maar ik durfde het vooral niet te vragen omdat ik bang was dat Lidwien me zou uitlachen.

Toch deed ik het. Ik stak de straat over en belde bij haar aan. Ik wist dat ze er was, ik had haar huis in de gaten gehouden vanuit de slaapkamer van mijn vader. Maar ze deed niet open. Had ze de bel niet gehoord of deed ze alsof ze hem niet hoorde? Ik liep de voortuin in en keek door het raam naar binnen. Ik zag alleen Caesar, de dikke grijze kater. Hij lag opgerold in de vensterbank en deed één oog open toen ik op het raam tikte.

Ik drukte nog een keer op de bel, iets harder en langer nu, en telde langzaam tot tien. En weer terug naar nul. Geen Lidwien. Ik liep langs het huis naar achteren. Ze zat gehurkt bij de sloot, helemaal achter in haar diepe tuin.

‘Hoi Lidwien!’ riep ik.

Ze keek om. ‘Hé Katinka.’

Ik liep over het kronkelpaadje naar de sloot. Ik was lang niet in Lidwiens tuin geweest. Het pad was nog smaller geworden door alle planten die eroverheen hingen.

‘Kom gauw kijken,’ zei ze.

Ik ging op mijn hurken naast haar zitten. Er zat een kikkertje in haar handpalm, doodstil. Zo’n kleintje had ik nog nooit gezien.

‘Mooi hè?’ Ze zette het beestje in het water. Hij schoot weg in de modder. Lidwien stond op, ik hoorde haar knieën kraken. Ze veegde haar handen af aan haar spijkerbroek. Zo te zien was dat niet de eerste keer.

‘Ik ging net thee zetten, wil je ook?’

Lidwien plukte in haar kruidentuin een paar blaadjes en bloemetjes. Een spinnetje liet zich vanaf haar hand naar beneden zakken. Ik liep mee naar de keuken. Ze zette een ketel water op en deed de kruiden in een theepot die ooit wit moet zijn geweest. Ik dacht: ik ga Kalle straks vertellen dat Lidwien thee maakt van bloemknoppen en spinnenkoppen. En dat ik dat moest opdrinken.

Kalle en ik zeiden vroeger dat Lidwien een heks was. Ze kwam een keer scheldend bij ons binnenstampen met haar laptop onder haar arm omdat die weer eens was vastgelopen. Toen ze naast mijn vader zat, zagen we een spin in haar haar.

Ze loopt altijd in een spijkerbroek met een rood fleecvest. Behalve als het hoogzomer is, dan loopt ze in een afgeknipte spijkerbroek en een T-shirt. En ze draagt klompen, van die instapdingen. Dat is dan weer niet zo hekserig.

‘Lidwien is nog in staat om op klompen naar het Boekenbal te gaan,’ zegt mijn vader.

We gingen in de zon zitten, op de houten bank onder het afdakje van haar blauwe tuinhuisje. Haar schrijfhuisje. Nero, de rode kater, kwam erbij liggen. Het blad met de theepot en kopjes stond op een boomstronk. Lidwien vroeg niet waarvoor ik kwam. Ze leek het heel normaal te vinden dat ik daar zat.

Ik kuchte.

‘Ik wil schrijver worden,’ zei ik. Ik schrok er zelf van. Had ik nou niet een betere beginzin kunnen bedenken?

‘Jij wilt schrijver worden,’ herhaalde ze. Ze raapte een takje van de grond, veegde het af aan haar mouw en roerde ermee door de theepot. Ze schonk de kopjes vol. De thee was lichtgroen en rook naar pepermunt en citroen.

Ik zat heel dicht bij haar. Haar huid leek een beetje op verkreukeld papier. Van dat bruine papier dat mijn tante gebruikt als ze koekjes bakt.

‘Waarom? Waarom wil je schrijver worden?’ Ze keek me aan over haar bril.

Logische vraag, denk ik nu.

‘Toch niet om rijk of beroemd te worden?’ vroeg ze toen ik stil bleef.

Beroemd zijn, ja, dat leek me wel wat, maar dat was vast niet het goede antwoord.

‘Rijk word je er niet van. En beroemd worden... dat moet je echt niet willen, hoor. D'r is niks aan. Geeft alleen maar gedoe en meningen en verwachtingen en stress. En scheve gezichten.’ Ze pakte haar theekopje van de boomstronk. ‘Nou,’ vroeg ze, ‘waarom wil je schrijver worden?’

‘Eh, ik vind het gewoon leuk.’

‘Leuk? Wat bedoel je daarmee?’

Pff, het leek wel hordelopen. (Ik zit op atletiek, heb ik dat

al verteld?) Pas weken later kwam ik erachter dat Lidwien het woord 'leuk' het toppunt van niksigheid vindt (haar woorden). Ze zet er altijd een rode streep doorheen.

Diepe zucht. Ja, waarom wil ik eigenlijk schrijver worden? Ik wil het gewoon. Wanneer dat idee is ontstaan, weet ik niet meer, maar ik kan me niet herinneren dat ik ooit iets anders wilde.

'Het is iets wat vanzelf gaat, schrijven,' zei ik. 'Ik schrijf ook altijd in mijn hoofd, ik bedoel... als ik iets meemaak, ga ik er vanzelf een verhaaltje over maken, alsof ik de hoofdpersoon ben in een boek. En soms bedenk ik een ander einde. Dat vind ik het leukste geloof ik, dat ik zelf mag bepalen wat er gebeurt en hoe het afloopt. En ik verzin altijd verhalen voor Kalle. Dat deed ik al toen ik nog niet eens kon schrijven.'

Lidwien bleef me aankijken over haar bril. Ze lachte me niet uit. Eerste horde genomen.

Toen durfde ik het te vragen: 'Jij geeft toch schrijfles op dinsdag? Kan ik niet bij jou op cursus?'

Ze geeft de cursus gewoon bij haar thuis, in de woonkamer. Elke dinsdagavond staat haar voortuin vol damesfietsen. Vorige week zag ik ook een man naar binnen gaan. Het duurt vaak tot middernacht. Dan word ik wakker van het geluid van rammelende fietskettingen en gepraat in de straat.

'Bij mij op schrijfcursus? Och kind welnee, dat is niks voor jou. Dan zit je tussen allemaal middelbare vrouwen die bestsellers willen schrijven, met veel geshop en stiekeme seks met de buurman. En altijd maar die witte wijn, die eeuwige witte wijn. Al hun schrijfsels zijn gemarineerd in chardonnay. Nee, ga jij eerst maar eens een eigen stijl ontwikkelen.'

‘Eh, hoe moet dat?’

‘Gewoon schrijven, veel schrijven. Oefenen, oefenen en nog eens oefenen. Dan laat je mij af en toe iets lezen en dan geef ik tips en kritiek. Als je tenminste tegen kritiek kunt.’

Mijn hart maakte een sprongetje. Ze wilde me helpen, ik kreeg zelfs privéles! Natuurlijk kan ik tegen kritiek. Nou ja, eigenlijk niet, maar dat zou ik dan wel leren.

‘Wat kost dat eigenlijk?’ vroeg ik zacht. Terwijl ik het zei, hoorde ik hoe sullig het klonk.

‘Wat zeg je?’ vroeg ze.

‘Ik kan je niet echt veel betalen of zo.’

‘Welnee kind, ben je mal, dat wil ik helemaal niet. Maar je mag me wel een beetje helpen in de tuin, als tegenprestatie.’

Oké, dat zou wel lukken, dacht ik. Als ze tenminste zegt wat ik moet doen. Krijg ik schrijfles én tuinles.

Fragment uit Annet Huizing, *Hoe ik per ongeluk een boek schreef*, Lemniscaat, 2014.

Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.